

Vrijgemaakt van de wet van de zonde en de dood

Romeinen 7:14 - 8:4

Dit Schriftgedeelte gaat over de wet. Paulus begint met onderwijs hierover en sluit dan af met een ervaring. Zijn onderwijs toont ons dat wij één zijn met Christus en dat wij niet meer onder de wet zijn.

“Want wij weten dat de wet geestelijk is; maar ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde” (7:14). Dat is iets wat de christen kent. Deze kennis heeft de wereld niet. Gerechtigheid door de wet wordt verkregen door deel te nemen aan Joodse ceremoniën en deze uit innerlijke overtuiging te praktiseren. Dus, wanneer ik geestelijk genoeg ben om de werkelijkheid van de wet in te zien, ben ik ook geestelijk genoeg om te weten wat het vlees is. Door dit geestelijk inzicht weten we dat de wet geestelijk is en dat de mens verkocht is onder de zonde. Geestelijke mensen begrijpen dat de oorsprong van het kwaad de begeerte is. De begeerte is de drijfveer van de zonde. Ik begrijp dat de wet goed en geestelijk is. Ik zeg: ik ben vleselijk. Dat is geen leerstelling, maar gewoon een vaststelling van het feit.

Maar de vaststelling vleselijk te zijn zegt niets over de gedachten van God. ‘Verkocht onder de zonde’ is een vleselijke toestand. De hoofdvraag is: Wat betekent God voor mij in deze situatie? De dingen die ik meemaak openbaren hoe ik reageer op situaties en wie ik ben, maar niet Wie God is. Eigen ervaringen en ondervindingen kunnen alleen een bevestiging geven van de vleselijke toestand waarin ik mij bevind. Maar ze hebben geen gezag. Het Woord heeft dat gezag wel, of behoort dat te hebben. *“Wie in de Zoon van God gelooft, heeft het getuigenis in zichzelf; wie God niet gelooft, heeft Hem tot een leugenaar gemaakt” (1 Joh. 5:10).* Datgene wat God over Zijn Zoon zegt, moet geloofd worden. Het getuigenis van God heeft gezag. Ervaringen kunnen in het hart bewaard worden en je kunt ervan genieten, maar ze hebben geen gezag.

Wanneer begonnen wordt met het ‘eigen ik’ voorop te stellen, dan blijft er voor iemand maar één droevige conclusie over: *“Want niet wie zichzelf aanbeveelt, maar die de Heer aanbeveelt, die is beproefd bevonden” (2 Kor. 10:18).* Als ik positief over mijzelf spreek, heb ik wel een oordeel maar dat is niet iets om van te genieten. Want in Romeinen 7:25-8:2 wordt alleen gesproken over God, Christus of de Heilige Geest, als uiteindelijk antwoord op al die eigen

ervaringen. Het oordeel van een geestelijke gelovige over het functioneren van de wet is dus dat de wet goed is en dat in mij, dat is in mijn vlees, geen goed woont (7:18).

Als het alleen maar gaat over de wet, dan is de conclusie dat ik een ellendig mens ben zonder kracht, niet in staat om te doen wat ik wil. Een mens die de wet wil doen, is altijd ellendig en wordt alleen maar ellendiger doordat hij als christen door de wet het christen-zijn wil uitleven (7:23). Hoe hoger men de lat legt voor de vereiste heiligheid en hoe meer men die heiligheid koestert, des te ongelukkiger men wordt. Als de wet zegt: “Gij zult liefhebben” en dit wordt niet in de praktijk gebracht, word ik alleen maar ongelukkiger. Zo’n liefde heeft niemand in zichzelf. Deze manier om het christendom te bekijken, maakt van Christus een wet. De rechten van God om Hem lief te hebben worden benadrukt, en het gevolg is dat iemand zeer ongelukkig wordt.

Hoewel de mens vernieuwd is (er staat namelijk in vers 14: *wij weten*), gaat het hier dus over het ‘eigen ik’. Zo iemand is allen bezig met zichzelf, en ongetwijfeld in een geestelijke gezindheid, want hij onderwerpt zich aan de wet en die is geestelijk.

Dit gedeelte behandelt niet de gerechtigheid en de genade van God. Er is hier alleen maar sprake van de eis van God ten aanzien van de wet en het onvermogen van de gelovige om daaraan te voldoen. Het gaat er voor hem om een menselijke gerechtigheid te verkrijgen door de wet te volbrengen, en niet om de gerechtigheid van God. In Romeinen 3 wordt in de mens geen gerechtigheid, verstand, zoeken van God of een heilige wil gevonden.

Hier in Romeinen 7 vinden we een verstandelijk mens die kan zeggen: ‘Wij weten’. Iemand die de wil heeft om het goede te doen en kan zeggen: “Ik wil het goede doen” (vs. 19), maar het niet kan volbrengen. De wet is niet alleen tevreden met goede wil. Door de eisen van de wet leert iemand zichzelf kennen, namelijk zonder gerechtigheid, en constateert dat hij niet voldoet aan wat God eist. Dat maakt hem nog ellendiger. Zijn ‘ik’, niet alleen de dingen die hij heeft gedaan; maar hij vindt *zichzelf* afschuwelijk. De ervaring van wat er in

zijn hart is, wordt voor zo'n christen veel pijnlijker dan zijn zonden in het verleden. Hoe kan ik tevreden zijn, en God ook, als ik niet kan voldoen aan Gods eis?

Het praktische gevolg van deze ervaring is dat hij ontdekt dat God *alles* heeft gedaan, toen hij nog krachteloos was. Wat mij voor God volmaakt maakt, is volbracht toen ik goddeloos was en geen kracht had om uit mijn goddeloosheid te raken. God wil dat wij deze droevige ervaring meemaken. Ik ben een mens en niets meer dan dat! Een ellendig mens, dat *ben* ik, en niet dat ik een ellendig mens *was*. Het is niet de herinnering aan mijn zonden in het verleden. Het is de kennis van wat ik *ben*. Het is niet gemakkelijk om te ervaren dat ik niet doen kan wat ik wil. Zelfs niet bidden. Wanneer kun je dit ondervinden? Als ik praktisch gezien ver van God verwijderd ben en ik mijzelf voor God stel, dan zie ik het. Als de wet geestelijk wordt toegepast op de kennis van het eigen ik, is het gevolg van deze kennis dat de mens zich in een ellendige toestand bevindt, zonder kracht en zonder hoop op hulp. Tenminste als de kracht en genade van een Ander niet tussenbeide komen om hem te bevrijden. Hij heeft geleerd onderscheid te maken tussen de zonde die in hem woont, en de zonden die hij heeft bedreven. *"Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit dit lichaam van de dood? God zij echter dank door Jezus Christus onze Heer!"* (7:24-25). God kan nu gedankt worden. Alles is veranderd. God zal mij bevrijden!

Het is niet het evangelie, dat wil zeggen een blijde boodschap, te weten dat men opnieuw geboren moet worden of te weten dat ik een zondaar ben. Dit zijn waarheden, maar niet de blijde boodschap. Integendeel, maar dit is wel goed nieuws: wat Christus heeft gedaan, en wat ik niet kon doen. Dat de God die mijn hart tot op de bodem heeft gepeild, alles heeft vergeven en alles heeft verzoend door het bloed van Jezus; en dat de ontdekking van wat in mij aanwezig is, het gevolg is van het nieuwe leven dat God mij gegeven heeft. Het evangelie is de blijde boodschap van wat God van Zijn kant heeft gedaan voor de zondige en krachteloze mens. Het enige antwoord op deze blijde boodschap is niet: 'Ik weet', of 'ik voel'. Nee, maar wel: *"God zij echter dank door Jezus Christus onze Heer!"* (7:25).

Dit antwoord wordt voortgezet in Romeinen 8:11. Er is eerst een morele verlossing, daarna een lichamelijke verlossing door de opstanding. Hoewel de Heilige Geest de wil heeft gewerkt om goede dingen te werken, blijft de mens in een vleselijke toestand, totdat hij door het geloof het werk van Christus heeft begrepen. Dan komt de Heilige Geest hem verzegelen en kent hij vreugde en geluk. Dat is de ware vrijmaking. Er is geen verdoemenis meer. De roep: 'Ik ellendig mens' speelt geen rol meer. Ik ben in de tegenwoordigheid van God gebracht, aangenomen als Jezus Christus Zelf, aangenaam gemaakt in de Geliefde, verenigd met Christus in de opstanding.

Ik ben zoals Hij, niet een mens onder het oordeel, maar God scheidt behagen in mij. De wet van de geest van het leven in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van

de wet van de zonde en van de dood. Dit maakt dat de heiligmaking in beginsel niet gescheiden kan worden van de rechtvaardiging. Hoe ben ik gerechtvaardigd? Doordat ik opgestaan ben met Christus. Daar ik in Christus ben, is het leven dat ik gekregen heb het leven van Christus (die verklaard is als Gods Zoon in kracht, door dodenopstanding). Er kan dus geen enkele veroordeling zijn. Ik ben niet meer onder de wet van de zonde en de dood, hoewel ik door mijn dwaasheid daarin kan terugvallen. Een christen kan naar waarheid niet zeggen zoals Romeinen 7 zegt: 'Ik ben hiertoe niet in staat'. Maar door ontrouw kan hij terugvallen in deze onmachtige toestand.

De christen heeft echter de Geest van het leven, een levendmakende Geest. God heeft in ons de Geest van het leven geblazen, opdat wij zouden leven overeenkomstig het leven van Hem die het ons heeft geschonken. *"De eerste mens, Adam, werd tot een levende ziel; de laatste Adam (Christus) tot een levendmakende geest"* (1 Kor. 15:45). Dat is oneindig kostbaar. Heiligheid is niet zomaar een verplichting, het is een natuur. De wet kan niets voortbrengen. De wet zegt: 'Je bent niet wat ik eis!'

Wat een wijsheid van een genadig God! De wet openbaart dat ik in het vlees ben. De zonde in het vlees wordt door haar niet geoordeeld, zonder ook mijzelf te veroordelen. Christus is echter gekomen "voor de zonde". Hij vindt de mens in het vlees, en Hij geeft Zichzelf voor hem. Hij stelt Zichzelf in de plaats van de mens zoals hij is. In Christus heeft God nu de zonde in het vlees veroordeeld, en niet alleen de zonden die het vlees heeft gedaan. God heeft Christus daartoe gegeven. God heeft de zonde in Christus volledig geoordeeld en Hem tot zonde gemaakt. En dat is het absolute en noodzakelijke heil van de gelovige: *"Want wat voor de wet onmogelijk was, doordat zij door het vlees krachteloos was – God heeft, doordat Hij Zijn eigen Zoon in een gedaante gelijk aan het vlees van de zonde en voor de zonde heeft gezonden, de zonde in het vlees veroordeeld"* (Rom. 8:3). Christus is het offer voor de zonde geworden, en als zodanig is de zonde in het vlees geoordeeld. Als God in de wet de zonde heeft veroordeeld, ben ik verloren. Maar als Hij de zonde in Christus heeft veroordeeld door Zijn offer, dan ben ik gered, doordat Christus is opgestaan en ik deel heb aan Zijn leven en daarom buiten de macht ben van de zonde en de dood.

Ik heb de wet niet nodig, omdat de liefde volbrengt wat de wet eist en Christus *in ons* de wet volbrengt, zonder dat deze de gelegenheid krijgt zich te laten gelden. De kracht van het leven van Christus in mij heeft mij vrijgemaakt van de wet van de zonde en de dood. Als wij zondigen, is het absoluut *onze* fout. In Christus heb ik de zekerheid dat de zonde geoordeeld is en dat de zonde nooit opnieuw ten laste kan worden gelegd. Wij zijn gelukkig in de liefde van Hem, die ons gered en geroepen heeft met een heilige roeping!

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique](#) 1921-242

Titel: [L' Affranchissement](#)

[Oude Sporen 2011](#)

